

A végére tartogatták a szépet

1971. május. Az egyesületek felettebb „könnyű kézzel” kezelték a nevezéseket, és nem riadtak vissza némi füllentéstől sem. Legalábbis erre utalt, hogy a magyar vívóbajnokságra benevezett kilencvenhat kardvívó közül csupán hatvankettő jelent meg a rajtnál. Így aztán „csak” tizenkét

csoportban, tizenkét páston kezdődött meg és folyt le az első selejtezőkör a Játékcsernokban. A párharcok különösebb esemény, valamint eget rengető meglepetés nélkül követték egymást.

A harmadik forduló ugyanakkor már eseménydús volt – itt kiesett néhány olyan vívó is, akiket a döntőbe

vártak. Például Körmöczi Csaba, aki a Hungária Kupa fináléjába jutott, ezúttal azonban Kovács Tamás kiejtette. Sőt ebben a fordulóban mondott bűcsút a további versenynek az ifjúsági világbajnok, Kocsis Imre is, aki szintén szerepelt azelőtt a Hungária Kupa döntőjében.

A középdöntő két csoportjában szoros küzdelem folyt a döntőbeli helyekért. Az egyikben viszont némi bonyodalmat keltett, hogy az évben addig kitűnően szereplő Marót Péter csak két győzelmet tudott összeszedni. A másik csoportban óriási csörtét vívott a két Honvéd-kardozó, Pézsa Tibor és Bakonyi Péter. Ekkor még senki sem gondolta, hogy a döntő valójában ugyanezzel a csörtével ér véget – még

ha nem is ugyanazzal az eredménnyel (ekkor Pézsa Tibor 5:4-re győzött).

Izgalmas volt a finálé is: Pézsa elszenvedte döntőbeli egyetlen vereségét, így holtversenybe került Bakonyi Péterrel. Az újravívás a nap legszebb, legtartalmasabb csörtéjét hozta, amelyben Bakonyi 3:1-es, 4:3-as vezetés után 5:4-re győzött, és megnyerte harmadik magyar bajnoki címét.

Volesszák Gábor